PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

8. ožujka 2012.(*)

„Tužba za poništenje – Državne potpore – Programi potpora koji omogućavaju poreznu amortizaciju financijskog *goodwilla* pri stjecanju vlasničkih udjela u inozemnim trgovačkim društvima – Odluka o proglašenju nespojivosti programa potpora sa zajedničkim tržištem kojom se ne određuje povrat potpora – Akt koji podrazumijeva provedbene mjere – Nepostojanje osobnog utjecaja – Nedopuštenost"

U predmetu T-221/10,

Iberdrola, SA, sa sjedištem u Bilbau (Španjolska), društvo koje zastupaju J. Ruiz Calzado, M. Núñez-Müller i J. Domínguez Pérez, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju R. Lyal i C. Urraca Caviedes, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje članka 1. stavka 1. Odluke 2011/5/EZ od 28. listopada 2009. o poreznoj amortizaciji financijskog *goodwilla* pri stjecanju vlasničkih udjela u inozemnim trgovačkim društvima C 45/07 (prijašnja NN 51/07, prijašnja CP 9/07) u Španjolskoj (SL 2011., L 7, str. 48.),

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: L. Truchot (izvjestitelj), predsjednik, M. E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso i H. Kanninen, suci,

tajnik: B. Pastor, zamjenica tajnika,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 24. listopada 2011.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Zastupnici Europskog parlamenta postavili su 2005. i 2006. Komisiji Europskih zajednica nekoliko pisanih pitanja (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 i P-5509/06) o tome treba li uređenje iz članka 12. stavka 5. Ley del Impuesto sobre Sociedades

RADNI PRIJEVOD

(španjolski Zakon o porezu na dobit), koje je u taj zakon bilo uvedeno zakonom Ley 24/2001 de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (Zakon br. 24/2001 o poreznim, upravnim i socijalnim mjerama) od 27. prosinca 2001. (BOE br. 313 od 31. prosinca 2001., str. 50493.) i preuzeto uredbom Real Decret Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (Kraljevska zakonodavna uredba br. 4/2004 kojom se potvrđuje pročišćeni tekst Zakona o porezu na trgovačka društva) od 5. ožujka 2004. (BOE br. 61 od 11. ožujka 2004., str. 10951.) (u daljnjem tekstu: sporni program), kvalificirati kao državnu potporu. Komisija je u bitnom odgovorila da prema informacijama koje ima, sporni program ne ulazi u područje primjene pravila o državnim potporama.

2 Dopisima od 15. siječnja i 26. ožujka 2007. Komisija je od španjolskih tijela vlasti zatražila da joj dostave informacije potrebne da procijeni područje primjene i učinke spornog programa. Dopisima od 16. veljače i 4. lipnja 2007. Kraljevina Španjolska dostavila je Komisiji tražene informacije.

3 Telefaksom od 28. kolovoza 2007. Komisija je zaprimila pritužbu privatnog subjekta koji je ustvrdio da sporni program predstavlja državnu potporu koja je nespojiva sa zajedničkim tržištem.

4 Odlukom od 10. prosinca 2007. (sažetak u SL C 311, str. 21.) Komisija je pokrenula službeni istražni postupak u vezi sa spornim programom.

5 Dopisom od 5. prosinca 2007. Komisija je zaprimila primjedbe Kraljevine Španjolske na odluku o pokretanju službenog istražnog postupka. Između 18. siječnja i 16. lipnja 2008. Komisija je također zaprimila primjedbe 32 zainteresirane treće osobe, uključujući primjedbe tužitelja, društva Iberdrola, SA. Dopisima od 30. lipnja 2008. i 22. travnja 2009. Kraljevina Španjolska odgovorila je na primjedbe zainteresiranih trećih osoba.

6 Dana 18. veljače 2008., 12. svibnja i 8. lipnja 2009. sa španjolskim tijelima vlasti održani su tehnički sastanci. Drugi tehnički sastanci bili su organizirani i s nekima od 32 zainteresirane treće osobe.

7 Dopisom od 14. lipnja 2008. i elektroničkom poštom od 16. lipnja 2009. Kraljevina Španjolska dostavila je Komisiji dodatne informacije.

8 Odlukom 2011/5/EZ od 28. listopada 2009. o poreznoj amortizaciji financijskog *goodwilla* pri stjecanju vlasničkih udjela u inozemnim trgovačkim društvima C 45/07 (prijašnja NN 51/07, prijašnja CP 9/07) u Španjolskoj (SL 2011 L 7, str. 48.) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) Komisija je okončala postupak u vezi sa stjecanjem vlasničkih udjela u Europskoj uniji.

9 Pobijanom se odlukom sporni program, koji podrazumijeva poreznu pogodnost kojom se španjolskim trgovačkim društvima omogućava amortizacija financijskog *goodwilla* koji proizlazi iz stjecanja vlasničkih udjela u inozemnim trgovačkim društvima, proglašava nespojivim sa zajedničkim tržištem kada se primjenjuje na stjecanje vlasničkih udjela u trgovačkim društvima sa sjedištem u Europskoj uniji.

RADNI PRIJEVOD

10 Međutim, na temelju članka 1. stavaka 2. i 3. pobijane odluke sporni se program na temelju načela zaštite legitimnih očekivanja i dalje primjenjuje na vlasničke udjele stečene prije 21. prosinca 2007., datuma objave odluke o pokretanju službenog istražnog postupka u *Službenom listu Europske unije*, kao i na vlasničke udjele za čije je stjecanje bilo potrebno odobrenje regulatornog tijela kojemu je posao bio prijavljen prije tog datuma i koji su bili neopozivo stečeni prije 21. prosinca 2007.

Postupak i zahtjevi stranaka

11 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 18. svibnja 2010. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

12 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 30. rujna 2010. Komisija je istaknula prigovor nedopuštenosti na temelju članka 114. stavka 1. Poslovnika Općeg suda.

13 Dana 6. studenog 2010. tužitelj se očitovao na prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija.

14 Dana 8. lipnja 2011. Opći je sud na temelju članka 14. Poslovnika i na prijedlog osmog vijeća odlučio ovaj predmet uputiti na odlučivanje proširenom sastavu vijeća.

15 Na temelju izvješća suca izvjestitelja Opći je sud (osmo prošireno vijeće) odlučio pokrenuti usmeni postupak kako bi odlučio o prigovoru nedopuštenosti koji je istaknula Komisija i strankama postavio pitanja. Stranke su odgovorile u propisanom roku.

16 Na raspravi održanoj 24. listopada 2011. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na usmena pitanja koja im je postavio Opći sud.

17 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi članak 1. stavak 1. pobijane odluke,

– odbaci prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija,

– naloži nastavak postupka i odredi rok u kojem Komisija mora podnijeti odgovor na tužbu, s time da taj rok nije moguće produljiti zbog neopravdanog produljenja trajanja postupka,

– naloži Komisiji snošenje troškova.

18 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– tužbu proglasi nedopuštenom,

– naloži tužitelju snošenje troškova.

19 Tužiteljevo očitovanje na prigovor nedopuštenosti sadržava i zahtjev za donošenje mjera upravljanja postupkom kojim od Općeg suda traži da Komisiji naloži, prvo, da mu proslijedi zahtjeve za dostavu informacija o poreznim obveznicima koji su koristili sporni program i koje je Komisija uputila Kraljevini Španjolskoj tijekom istražnog

RADNI PRIJEVOD

postupka kao i odgovore Kraljevine Španjolske i, drugo, da navede je li uspjela utvrditi točan broj i identitet korisnikâ iz spornog programa do listopada 2009.

Pravo

20 Komisija ističe da je ova tužba nedopuštena jer tužitelj nije dokazao ni da ima pravni interes ni da se pobijana odluka na njega odnosi osobno.

21 Valja započeti ispitivanjem drugog razloga za nedopuštenost koji je istaknula Komisija.

22 Prema članku 263. četvrtom stavku UFEU-a, „[s]vaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u stavku prvom i drugom pokrenuti postupke protiv akta koji je upućen toj osobi ili koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere".

23 Budući da je pobijana odluka bila usvojena nakon službenog istražnog postupka i da nije bila upućena tužitelju, pitanje odnosi li se na tužitelja osobno treba ispitati prema kriterijima određenima u presudi Suda od 15. srpnja 1963., Plaumann/Komisija (25/62, Zb., str. 197., 223.). Tako tužitelj mora dokazati da pobijana odluka utječe na njega zbog određenih osobina koje su mu svojstvene ili zbog neke činjenične situacije koja ih razlikuje od bilo koje druge osobe, izdvajajući ih uslijed toga pojedinačno, poput osoba kojima je odluka upućena (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 29. travnja 2004., Italija/Komisija, C-298/00 P, Zb., str. I-4087., t. 36. i navedenu sudsku praksu).

24 Kako bi dokazao da se pobijana odluka o nezakonitosti i nespojivosti spornog programa sa zajedničkim tržištem na njega odnosi osobno, tužitelj se u bitnom prvenstveno poziva na svoj status korisnika spornog programa.

25 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, poduzetnik u načelu ne može podnijeti tužbu za poništenje odluke Komisije kojom se zabranjuje neki sektorski sustav potpora ako se ta odluka na njega odnosi samo zbog njegove pripadnosti predmetnom sektoru i njegova statusa potencijalnog korisnika navedenog sustava. Naime, takva odluka pokazuje se, u pogledu toga poduzetnika, kao mjera općeg dosega koja se primjenjuje na objektivno utvrđene situacije i proizvodi pravne učinke u pogledu općenito i apstraktno određenih kategorija osoba (vidjeti gore navedenu presudu Italija/Komisija, t. 37. i navedenu sudsku praksu te presudu Općeg suda od 11. lipnja 2009., Acegas/Komisija, T-309/02, Zb., str. II-1809., t. 47. i navedenu sudsku praksu).

26 Međutim, odluka se na tužitelja odnosi osobno, pa je njegova tužba protiv te odluke dopuštena, jer se predmetna odluka odnosi na njega ne samo kao na poduzetnika u predmetnom sektoru koji je potencijalni korisnik programa potpora, nego i kao na stvarnog korisnika pojedinačne potpore koja je bila dodijeljena s naslova tog programa i za koju je Komisija odredila povrat (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 19. listopada 2000., Italija i Sardegna Lines/Komisija, C-15/98 i C-105/99, Zb., str. I-8855., točke 34. i 35. i presudu Općeg suda od 10. rujna 2009., Banco Comercial dos Açores/Komisija, T-75/03, Zb., str. II-143., t. 44.).

27 Zato valja provjeriti je li tužitelj stvarni korisnik pojedinačne potpore koja je bila dodijeljena s naslova programa potpora na koji se odnosi pobijana odluka i za koju je Komisija odredila povrat (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 9. lipnja 2011, Comitato

RADNI PRIJEVOD

„Venezia vuole vivere” i dr./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P, Zb., str. I-4727., t. 53. i navedenu sudsku praksu).

28 Tužitelj u vezi s time kao prvo ističe da je 2008. i 2009. stekao vlasničke udjele u grčkoj grupi Metal Industry of Arcadia C. Rokas, SA, i da se pobijanom odlukom nalaže povrat potpora koje se odnose na poslove sklopljene nakon 21. prosinca 2007. Kao drugo, tvrdi da se ta odluka na njega odnosi i osobno zbog poslova koje je sklopio prije 21. prosinca 2007.

29 Što se tiče poslova sklopljenih nakon 21. prosinca 2007., valja napomenuti da tužitelj nije dostavio nijedan dokaz da se sporni program primjenjivao na njegova stjecanja vlasničkih udjela u dotičnoj grčkoj grupi. Tako se on u svojim pisanim podnescima poziva samo na namjeru primjene navedenog programa te je na raspravi potvrdio da ni u jednoj od svojih poreznih prijava nije zatražio primjenu tog programa.

30 Stoga u tom pogledu tužitelj nije u drukčijem položaju od bilo kojeg drugog poduzetnika koji je sklopio posao za koji bi se mogao koristiti sporni program; stoga je on potencijalni, a ne stvarni korisnik navedenog programa (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu Acega/Komisija, točke 51. do 54.). Zato u pogledu poslova sklopljenih nakon 21. prosinca 2007. nije moguće smatrati da se sporna odluka na tužitelja odnosi osobno.

31 Što se tiče poslova sklopljenih prije 21. prosinca 2007., tužitelj je dokazao svoj status stvarnog korisnika spornog programa. Naime, svojim očitovanjima na prigovor nedopuštenosti priložio je dokument kojim dokazuje da je sporni program koristio za stjecanje vlasničkih udjela, i to jednog 23. travnja 2007. u društvu sa sjedištem u Ujedinjenoj Kraljevini i drugog 1. prosinca 2004. i 1. prosinca 2005. u društvu sa sjedištem u Grčkoj. Međutim, prema članku 1. stavku 2. i članku 4. stavku 1. pobijane odluke, obveza povrata predviđena tom odlukom ne odnosi se na tužitelja.

32 S tim u vezi tužitelj prvo navodi da nije moguće smatrati da se akt kojim se potpora proglašava nespojivom, na tužitelja odnosi osobno samo u slučajevima kada se tim aktom nalaže povrat te potpore. U ovom slučaju odluka se na tužitelja odnosi osobno jer on pripada zatvorenom krugu korisnika potpore čiji su broj i identitet bili određeni i provjereni prilikom donošenja pobijane odluke. Glede toga tužitelj od Suda traži da udovolji gore u točki 19. navedenom zahtjevu za mjeru upravljanja postupkom. Inače, tužiteljevo aktivno sudjelovanje u službenom istražnom postupku iz 11. uvodne izjave pobijane odluke, koje potvrđuje među ostalim sastanak njegovih predstavnika s Komisijom 16. travnja 2008., , te spominjanje njegovog stjecanja vlasničkih udjela u društvu ScottishPower u 2. uvodnoj izjavi pobijane odluke, dokazuju da je njegov poseban položaj bio uzet u obzir i da se zato ta odluka na njega odnosi osobno.

33 Prvo valja podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi, mogućnost više ili manje točnog određivanja broja ili čak identiteta pravnih subjekata na koje se primjenjuje neka mjera ni u kojem slučaju ne znači kako treba smatrati da se ta mjera osobno odnosi na te subjekte sve dok se, kao što je ovdje slučaj, njezina primjena ostvaruje na temelju objektivnih pravnih ili činjeničnih okolnosti određenih u predmetnom aktu (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 22. studenoga 2001., Antillean Rice Mills/Vijeće, C-451/98, Zb., str. I-8949., t. 52. i presudu Općeg suda od 11. lipnja 2009., Confservizi/Komisija, T-292/02, Zb., str. II-1659., t. 53.). Stoga nema osnove za

RADNI PRIJEVOD

određivanje mjere upravljanja postupkom koju je tužitelj zatražio u bitnom kako bi se odredilo je li Komisija mogla utvrditi identitet korisnikâ spornog programa.

34 Inače, u sudskoj je praksi doista bilo priznato da se zbog aktivnog sudjelovanja tužitelja u postupku koji je doveo do usvajanja pobijanog akta, akt može na tužitelja odnositi osobno. Međutim, u tim se slučajevima radilo o posebnim situacijama u kojima je tužitelj imao jasno ograničeni položaj pregovarača koji je bio tijesno povezan sa samim predmetom odluke, što ga je stavilo u činjeničnu situaciju koja ga je razlikovala od svih drugih osoba (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 9. srpnja 2009., 3F/Komisija, C-319/07 P, Zb., str. I-5963., točke 85. do 95. i navedenu sudsku praksu).

35 Međutim, u ovome slučaju tužitelj se ograničio na podnošenje primjedbi isto kao i ostala 31 zainteresirana osoba, a njegovi su predstavnici zajedno s predstavnicima ostalih zainteresiranih trećih osoba sudjelovali na sastanku s Komisijom 16. travnja 2008. Iz tih okolnosti nije očito da je tužitelj imao položaj pregovarača, što bi omogućilo da se prizna da se odluka na njega odnosi osobno.

36 Iako tužitelj tvrdi da njegovo sudjelovanje u službenom istražnom postupku kao i spominjanje u pobijanoj odluci njegovog stjecanja vlasničkih udjela u ScottishPower dokazuju da su se o njegovom posebnom položaju vodili iscrpni razgovori kojima se na temelju presude Općega suda od 22. studenoga 2001., Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisija (T-9/98, Zb., str. II-3367.), utvrdilo postojanje osobnog utjecaja na njega, on ne podastire nijedan dokaz u prilog tomu da je njegov položaj usporediv s položajem tužitelja u predmetu u kojemu je bila donesena navedena presuda.

37 Naime, u gore navedenoj presudi Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisija (točke 80. do 82.) donošenje odredbe njemačkog poreznog zakona koja je spornom odlukom Komisije bila proglašena nespojivom bilo je među ostalim obrazloženo posebnostima tužiteljeva položaja. Taj poseban položaj bio je predmetom ne samo pisanih očitovanja njemačke vlade i tužiteljevog matičnog društva, nego i iscrpnih razgovora između te vlade i Komisije. Osim toga, njemačka je vlada Komisiji predložila da će spornu odredbu primjenjivati samo na tužitelja i da će prijaviti svaki drugi mogući slučaj primjene te odredbe. Komisija je u svojoj odluci razmotrila taj prijedlog i navela razloge zašto ga nije moguće prihvatiti.

38 Međutim, u ovom slučaju tužitelj nije predočio nijedan dokaz u prilog postojanju posebnog položaja o kojem su se vodili iscrpni razgovori između španjolske vlade i Komisije. Inače, nema dvojbe da sporni program nije bio usvojen na temelju navodnog posebnog položaja tužitelja. Isto tako činjenica da se Komisija u 2. uvodnoj izjavi pobijane odluke pozvala na tužiteljevo stjecanje vlasničkih udjela u ScottishPower ne znači da je njegov poseban položaj bio uzet u obzir jer je to pozivanje bilo samo ilustrativne naravi.

39 Drugo, tužitelj navodi da isključenje poslova sklopljenih prije 21. prosinca 2007. iz područja primjene obveze povrata na temelju načela zaštite legitimnih očekivanja, prvo, nije konačno zbog tužbe koju je u predmetu T-207/10 društvo Deutsche Telekom AG podnijelo protiv tog dijela izreke pobijane odluke i, drugo, nije obvezujuće za nacionalne sudove pred kojima su njegovi konkurenti pokrenuli postupke.

RADNI PRIJEVOD

40 Kao što to Komisija s pravom napominje, takvim tvrdnjama tužitelj brka uvjet dopuštenosti kojim se zahtijeva osobni utjecaj na tužitelja i uvjet dopuštenosti kojim se zahtijeva postojanje pravnog interesa. Naime, iako je pravni interes moguće dokazati, među ostalim, tužbama pred nacionalnim sudovima nakon podnošenja tužbe pred sudom Unije (presuda Općeg suda od 22. listopada 2008., TV 2/Danmark i dr./Komisija, T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04, Zb., str. II-2935., točke 78. do 82.), osobni utjecaj na fizičku ili pravnu osobu ocjenjuje se na dan podnošenja tužbe i ovisi samo o pobijanoj odluci. Tako se odluka kojom se potpora proglašava nespojivom sa zajedničkim tržištem i kojom se određuje njezin povrat, na osobu i dalje odnosi osobno čak i ako se kasnije pokaže da se od te osobe neće zahtijevati povrat potpore (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu Comitato „Venezia vuole vivere" i dr./Komisija, t. 56., i mišljenje nezavisnog odvjetnika V. Trstenjak iz te presude, Zb., str. I-4727., točke 81. i 82.).

41 Osim toga valja podsjetiti da tužitelj, da bi se pobijani akt na njega odnosio osobno, treba dokazati da pripada zatvorenom krugu, odnosno skupini koja se nakon usvajanja pobijanog akta više ne može proširiti (vidjeti u tom smislu presude Suda od 26. lipnja 1990., Sofrimport/Komisija, C-152/88, Zb., str. I-2477., t. 11. i od 22. lipnja 2006., Belgija i Forum 187/Komisija, C-182/03 i C-217/03, Zb., str. I-5479., t. 63.).

42 U ovom slučaju iz navedenoga proizlazi da poništenje članka 1. stavka 2. pobijane odluke od strane Općega suda i naknadni povrat spornih potpora od strane tužitelja, zajedno s tužbama pred nacionalnim sudom, osim što su čisto hipotetske jer je tužitelj u odgovoru na pisana pitanja Općega suda i na raspravi priznao da pred nacionalnim sudom nije bila podnesena nikakva tužba, nisu razlog da se smatra da se pobijana odluka na tužitelja odnosi osobno.

43 Inače, u mjeri u kojoj se tužitelj poziva na tužbu podnesenu u predmetu T-207/10 kako bi ustvrdio da mu se, time što mu se ne dopušta osporavati izreku pobijane odluke koja je za njega nepovoljna, dok se s druge strane priznaje dopuštenost te tužbe protiv dijela pobijane odluke koji je za njega povoljan, zapravo uskraćuje djelotvorna sudska zaštita, valja podsjetiti da je Europska unija pravna Unija u kojoj institucije podliježu nadzoru sukladnosti njihovih akata s Ugovorom i s općim pravnim načelima čiji su dio temeljna prava. Stoga pojedinci moraju imati mogućnost djelotvorne sudske zaštite prava koja izvode iz pravnog poretka Unije. Međutim, u ovom slučaju tužitelju ni na koji način nije uskraćena djelotvorna sudska zaštita. Naime, čak i ako se ova tužba proglasi nedopuštenom, ništa ne sprečava tužitelja da nacionalnom sudu u okviru postupaka koji se vode pred nacionalnim sudovima, a na čije se postojanje poziva i u kojima se ističu tužbeni razlozi u vezi s nepostojanjem obveze povrata na koji ima pravo na temelju pobijane odluke, postavi na temelju članka 267. UFEU-a zahtjev za prethodnu odluku o valjanosti pobijane odluke u dijelu u kojem se u toj odluci utvrđuje nespojivost spornog sustava (vidjeti u tom smislu presudu Općeg suda od 24. ožujka 2011., Freistaat Sachsen i dr./Komisija, T-443/08 i T-455/08, Zb., str. II-1311., t. 55., i navedenu sudsku praksu).

44 Iz navedenoga proizlazi da se pobijana odluka na tužitelja ne odnosi osobno.

45 Tužitelj podredno ističe da prema zadnjem dijelu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a nije dužan dokazati da se pobijana odluka na njega odnosi osobno. Pobijana odluka je regulatorni akt koji se na njega odnosi izravno, a ne podrazumijeva provedbene mjere.

RADNI PRIJEVOD

46 U ovom slučaju pobijana se odluka ne može opisati kao akt koji ne podrazumijeva provedbene mjere. U članku 6. stavku 2. pobijane odluke poziva se na postojanje „nacionalnih mjera usvojenih radi [njezine] provedbe do potpunog povrata potpora dodijeljenih na temelju [spornog] sustava" [neslužbeni prijevod]. Samo postojanje tih mjera povrata, a te mjere jesu provedbene mjere, opravdava da se pobijana odluka smatra aktom koji podrazumijeva provedbene mjere. Naime, adresati takve mjere mogu osporavati pred nacionalnim sudovima.

47 Nadalje, te mjere može, kada je to primjereno, osporavati i tužitelj ako mu je, kao što to on tvrdi (vidjeti točku 39. ove presude), određena obveza povrata. Osim toga, kao što je na raspravi napomenula Komisija, mjere kojima se provodi pobijana odluka nisu ograničene na te mjere povrata, nego uključuju i sve mjere za provedbu odluke o nespojivosti, uključujući, među ostalima, mjeru kojom se odbija zahtjev za priznavanje prava na spornu poreznu pogodnost, čije odbijanje tužitelj može isto tako osporavati pred nacionalnim sudom. Posljedično, treba odbaciti tužiteljev argument prema kojem, pobijana odluka ne podrazumijeva ni ne zahtijeva provedbene mjere da bi proizvela učinak, jer automatski sprečava daljnju primjenu spornog programa od strane korisnika i Kraljevine Španjolske.

48 Iz navedenoga proizlazi da pobijana odluka podrazumijeva provedbene mjere i da stoga tužiteljev podredni argument koji se temelji na zadnjem dijelu članka 263. četvrtog stavka UFEU-a treba odbaciti bez potrebe za odlučivanjem o tome je li ta odluka regulatorni akt.

49 S obzirom na sve prethodno navedeno tužbu treba odbaciti kao nedopuštenu bez potrebe ispitivanja prvog razloga nedopuštenosti koji je istaknula Komisija, a koji se temelji na nepostojanju pravnog interesa tužitelja.

Troškovi

50 Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, nalaže mu se da osim vlastitih troškova snosi i troškove Komisije sukladno njezinu zahtjevu.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu Iberdrola, SA nalaže se snošenje troškova.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 8. ožujka 2012.

[Potpisi]

RADNI PRIJEVOD

* Jezik postupka: španjolski

RADNI PRIJEVOD